

99 Levens en het geheim van LaBan

99 Levens en het geheim van LaBan lag jarenlang in een la van mijn bureau. Ooit werd het idee geboren in Frankrijk, ten zuiden van de Ardèche. Inspiratiebron was camping Les Libellules aan de Cèze, waar we een zomer kampeerden met onze kinderen, die toen nog klein waren. Die camping bestaat trouwens nog steeds! Ik heb de omgeving en de camping naar mijn hand gezet en er van alles bij verzonnen. Voor de Nintendo - fans: 99 LEVENS is niet te koop. En al laat ik me graag inspireren door bijzonderheden en eigenschappen van mensen om me heen, alle personages zijn fictief.

Dank voor alle feedback, die ik tijdens het schrijfproces heb gekregen, met name van Claire Hülsenbeck en Nicolette Vosmeer. Willem Kolvoort heeft een mooie omslag gemaakt en Lisa en Freek hielpen me met het uitgeven. Maar, *99 Levens en het geheim van LaBan* was er nooit gekomen zonder mijn eerste lezers, Sanne, Lisa en Jac.

Colofon

Omslagillustratie en ontwerp: Willem Kolvoort
ISBN: 9789402129588
Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

© 2016 Hanny van Schijndel

99 Levens en het geheim van LaBan

Hanny van Schijndel

Voor mijn moeder en Marion

Week één

De tweede dag.

‘We zijn er bijna,’ zei Vincent, na weer een lange dag in de auto. ‘Morgen is het nog maar een schieteindje.’

‘Kunnen we niet doorrijden pap?’ Melle blies een haarsliert uit haar gezicht. ‘Dan hebben we het gehad.’

‘Ik kom morgen liever uitgerust aan,’ zei Vincent. ‘Jij ook niet Roeby?’

Roeby knikte. Ze zat achter het stuur. Haar lange rode haar dwarrelde om haar heen. Vol aanbidding legde Vincent zijn hand op haar been. Ze keken elkaar glimlachend aan.

Bah! Melle kon die twee wel villen. Ze bepalen alles! Pff, wat nou vakantie!

Ze naderden een klein dorpje. Op een bord stond Camping Municipale. Ze reden een paar rondjes door het verlaten dorp.

‘Pap, volgens mij zitten we fout.’

‘Melle, hou nou eens even je mond.’

Een tijdje later hadden ze alle afslagen geprobeerd.

‘We moeten echt terug,’ probeerde Melle nog een keer. ‘We zijn te ver doorgereden.’

‘Melle!’ Vincents stem klonk als een strak gespannen snaar die op knappen stond.

Melle ontplofte bijna. Hij wilde gewoon niet naar haar luisteren!

En toen stonden ze dus besluiteloos aan de kant van de weg. Vincent en Roeby tuurden op de kaart. Vincent kuste zijn nieuwe vriendin in haar nek.

Getsie, stonden ze weer te flikflooiën.

Plotseling dook een gebocheld, kaal mannetje vanuit het niets op. Geschrokken keek Melle naar zijn kromme lijf. Zielig misschien, maar hij had echt iets engs...

‘Bonsoir madame, monsieur, mademoiselles,’ sliste hij. ‘Problèmes?’ Hij lachte, maar zijn ogen keken koud. Hij boog zich over de kaart en volgde met zijn hand, die meer weg had van een klauw, de vinger van Roeby. Hij greep haar hand vast en streelde haar ring. Zijn ogen puilden bijna uit hun kassen.

Roeby lachte een beetje ongemakkelijk.

‘Suivez moi,’ riep hij met een krassende stem. Hij kuste Roeby’s hand.

‘Nou mam,’ zei Leah. ‘Hij vindt je wel erg aardig!’

Leah was vandaag opvallend rustig. Ze was eerder gestoken door een wesp. Zijn die wespenpillen toch nog ergens goed voor, dacht Melle grimmig.

Het enge mannetje ging hen voor op een brommer. Zijn lange zwarte jas wapperde achter hem aan.

Het duurde lang. Te lang, volgens Melle.

Eindelijk kwamen ze bij een klein veldje, omzoomd door bomen en struiken. Met alleen een wc en een kraan met koud water.

‘Goed genoeg voor één nacht,’ zei Vincent. Hij betaalde.

Het mannetje gaf hem een bonnetje, of iets wat er voor door moest gaan. En na een diepe buiging en een krakende lach verdween de engerd.

‘Een echt Frans mannetje. Zo oud en dan toch nog moeten werken voor de kost,’ zei Roeby.

Melle keek ongerust om zich heen. Een echt Frans mannetje? Ze vertrouwde het niet. Waarom hield hij die hand van Roeby zo idioot lang vast? Waarom had hij hen naar zo’n afgelegen plek gebracht? Was dit wel een camping?

Er lagen weilanden om het veldje en een landweggetje kronkelde omhoog, de heuvel op. Geen huis en geen mens te bekennen. De wind ruiste door de bomen.

Ze zetten het koepeltentje op, aten soep, bakten broodjes boven een kampvuurtje, en gingen slapen.

Melle speelde nog een tijdje op de Nintendo. Het enige goeie wat deze ellende me oplevert, bedacht ze. Al moest ze hem dan delen met die wespenprinses.

99 LEVENS

Een spel vol valstrikken en raadsels. Wie overleeft? Ik ben de onverschrokken heldin Tara King. Ik ben slim, sterk en voor niets en niemand bang. Geen berg te hoog, geen zee te diep. Jij bent mij! Jij kunt me laten springen, vechten, zwemmen, vliegen... Jij kunt me laten winnen!

*Ik leef in drie werelden. De wereld van nu, de wereld van het geheim en de wereld van de toekomst. Overal schuilt het gevaar, overal vind je spanning en avontuur. Ga met mij mee!
Word Tara King!*

Ze zat in het eerste level. Pff... Moeilijk om zo snel te reageren. Hoe kwam ze uit die doolhof? Voortdurend botste ze op blinde muren en donderde in valkuilen. Ze kreeg er kramp van in haar vingers. Ze legde het spel weg en viel meteen in slaap.

Ineens schoot ze wakker. Ze wreef in haar ogen. Hoe laat zou het zijn? Ze trok de rits van de tent een eindje open. Het was alsof een grote schijnwerper het veldje verlichtte. Of nee, dat was de volle ronde maan.

In het bos riep een eenzaam bosuiltje. Er ritselde en schuifelde iets om de tent. Vast een egel.

Leah zuchtte en murmelde in haar slaap. Door die pilletjes was ze compleet van de wereld.

Melle gleed uit haar slaapzak. Nou moest ze ook nog plassen. Ze kroop naar buiten. Ze liep om de plek waar grote

stenen in een kring lagen. Daar hadden ze om het kampvuur gezeten en brooddeeg gebakken.

Hé, er glinsterde iets tussen de stenen.

Het was een ring! De ring van Roeby! Ze was 'm vast verloren. Het was een antieke ring van bewerkt zilver. Een slang, die zich om je vinger wikkelde en bijna in zijn eigen staart beet. Een gouden kop met twee kleine glinsterende steentjes als ogen. De ring paste altijd. Je kon hem strakker knijpen of wijder maken.

Melle schoof hem om haar rechter ringvinger en liep op een holletje naar het wc-hokje.

Toen ze er uit wilde gaan zag ze een schim. Snel trok ze de deur weer dicht. Op haar tenen kon ze door het uitgezaagde ruitje naar buiten kijken.

Een schaduw sloop om de auto en de caravan heen en daarna om de tent... Het was het enge mannetje! Hij stapte in de stenen cirkel, keek naar de grond, alsof hij iets zocht... en schudde toen zijn vuisten. En hij begon te zingen! Nou ja zingen... Het gekras sneed door de stilte, die over het veldje gevallen was. En ondertussen draaide hij zich om en om. Heel langzaam, tergend langzaam, starend in de verte... Zijn blik viel op haar!

Melle versteende bijna van schrik.

Maar hij draaide door. Hij zag haar niet, gelukkig! Alsof hij in trance was... Hij spreidde zijn armen uit en bewoog ze op en neer. En elke keer dat hij zijn armen bewoog, verschenen er veren op zijn armen. Steeds meer en meer...

Melle hield haar adem in. Haar hart ging als een razende tekeer.

Hij had ineens enorme vleugels in plaats van armen! Hij veranderde voor haar ogen langzaam maar zeker in een reusachtige roofvogel!

Ze had films over roofvogels gezien. Hij leek wel op een monniksgier... Hij was gigantisch! Die gespierde poten en

grote klauwen... Ze bedacht hoe hij hoog in de lucht hing, een prooi spotte, en er dan als een projectiel op af dook. En hoe hij zo'n konijntje verscheurde en verslond...

Melle huiverde, ze beet op haar hand om maar niet te klappertanden. Dit kon gewoon niet waar zijn!

De enge vogel bleef maar krijsen en zijn woedende ogen fonkelden. Toen sloeg hij zijn vleugels uit. Die waren zeker drie meter! Hij steeg met een paar vleugelslagen op, en vloog de nacht in. 'Ka, ka, ka...' Langzaam stierf het schelle gekrijs weg.

Melle gluurde door het ruitje. Was hij echt verdwenen? Ze wachtte. Er gebeurde niets. Eindelijk durfde ze te bewegen. Ze opende de deur op een kiertje... haalde diep adem en rende het hokje uit naar de vuurplaats.

In de as zag ze de achtergebleven sporen van zijn poten. Zie je nou wel... Drie tenen naar voren gericht en één naar achter. Die klauwen konden je echt zo door midden knippen. Wat moest ze doen? Vincent en Roeby wakker maken? Ze geloven me vast niet.

'Je fantasie gaat weer eens met je op de loop,' zei Vincent altijd.

Leah dan? Die kleuter zou zich doodschrikken.

Melle pakte de stok waar ze haar broodje aan had gespietst, bij het kampvuur. Ze nam 'm mee de tent in. Dan had ze tenminste iets... Ik moet wakker blijven... Wie weet wat er nog meer kon gebeuren...

Ze was nog nooit zó bang geweest. En ze had zich nog nooit zó alleen gevoeld... Ze klemde haar hand om de stok en luisterde gespannen naar elk geluid. Een wirwar van beelden en gedachten flitsten door haar hoofd.

Pas een paar dagen onderweg, maar het leek wel voor eeuwig! En steeds was er wel wat. En dan ook steeds maar weer die kraaien. Was zij dan de enige die dat zag? Als in een film trokken de beelden van de afgelopen dagen voorbij...

Dag één. De eerste stop. Toen had ze het al helemaal gehad. Uren had ze opgesloten gezeten in die oude sloopbak van Roeby. Ze was de parkeerplaats over geslenterd.

Hoog boven haar hoofd cirkelde een kraai. Hij landde bovenop een lantaarnpaal en bleef doodstil zitten. Zijn ogen onafgebroken op haar gericht.

Kippenvel kreeg ze ervan. Ze schudde haar haar naar achter. Wat een rotvogels, die kraaien. Musjes en merels wegjagen, daar zijn ze goed in. Nesten leegroven en jonkies opvreten. Moordenaars!

‘Melle, kom je? We gaan weer verder,’ riep Vincent.

De kraai sloeg zijn vleugels uit en vloog weg.

Om zes uur die ochtend had Vincent haar uit bed getrommeld! En waarom eigenlijk? Of je nou vroeg of laat vertrok, het maakte niks uit, het was toch stikdruk op de weg.

Een karavaan van volgepakte auto's, campers en aanhangers met fietsen erbovenop reed in een lange sliert achter elkaar aan. En met Roeby's oude auto en een geleende caravan zaten ze er middenin.

Melle staaarde uit het raampje. Leah tetterde aan een stuk door in haar oor. Dat ze zo'n zin in de vakantie had en of Melle spelletjes met haar wilde doen. Nou, mooi niet.

Gelukkig had die wiebelkont nu haar iPod aan en oordopjes in haar oren. Ze verslond ze het ene stripboek na het andere. Maar ondertussen tikte ze wel met haar voet op de maat van de muziek, roffelde met haar handen en zong af en toe ook nog keihard mee.

Om gek van te worden, dat kind. Melle zuchtte. Dus dit is vakantie? Voor Vincent misschien, maar niet voor haar! Waarom konden ze niet met z'n tweeën op pad? Gewoon, zoals altijd?

Maar Vincent moest zo nodig verliefd worden op Roeby. ‘Het is leuk om samen op vakantie te gaan,’ had hij gezegd.

‘Mag ik thuisblijven?’ had ze gevraagd.

‘Ik wil graag dat jullie elkaar beter leren kennen,’ had hij gezegd. En toen kwam het: ‘Roebly is geweldig en Leah is een schatje.’

‘Pfff!’ Leah heeft al een vader, waarom moet ze die van mij er ook nog bij? Was ze nog maar thuis, bij Bibi en Koko... ‘Als de buurvrouw de ren nou maar goed dichtdoet...’ zei ze hardop.

Vincent keek achterom. ‘Mevrouw Post heeft toch al vaker voor de konijnen gezorgd? Het komt vast goed.’

‘Maar als die kat van de overkant naar binnen glipt en ze doodbijt...’ Het beeld van de grote, gevlekte kater met bloed om zijn bek doemde voor haar ogen op. Ze zag hoe hij wegsloop uit de ren en twee slappe konijnenlijfjes achterliet.

‘Toe, Melle!’

‘Of dat we thuishkomen en het hele huis is leeggeroofd. Je gitaren, je muziekinstallatie, je computer... Alles weg, pap!’

Leah trok de oordopjes van haar iPod uit en keek van de een naar de ander.

‘Melle, hou op!’ Vincent verloor bijna zijn geduld.

‘Bij de volgende stop heb ik een verrassing voor jullie,’ zei Roebly.

Leah veerde op. ‘Melle, hoor je dat? Wat is het mam, een cadeautje?’

Melle zuchtte hartgrondig. Wat een kleuter, die Leah! Ze was met alles te paaien!

‘Ik ben misselijk,’ zei ze.

Vincent draaide zich om. ‘Pepermuntje?’

‘Ja, ik wel,’ zei Leah.

Melle snoof. ‘Heb je geen drop?’ vroeg ze, ‘van pepermunt word ik helemaal niet goed.’

‘Hier heb je een rol drop en nu je mond houden.’ Zijn hand raakte even de hare. Zijn nagels waren hard en sterk. Aan de ene hand lang en aan de andere hand kortgeknipt. ‘Mijn

handen zijn mijn goudmijn,' zei hij altijd. Vincent was gitarist. Hij keek haar met opgetrokken wenkbrauwen strak aan.

Ze keek terug en zei niks. Eerst hadden we nooit ruzie en nu aan de lopende band, dacht ze. Sinds dat gedoe met Roeby.

'Wanneer stoppen we, mam?' vroeg Leah.

'Nog een uurtje,' antwoordde Roeby.

Melle trok de veiligheidsgordel wat losser en draaide haar rug naar Leah. Door dit idiote plan zou ze Lot vijf weken lang niet zien. Vijfendertig dagen! Haar beste vriendin! 'Mag Lot mee?' had ze gevraagd. 'Dan ben ik niet alleen.'

'Dat is niet leuk voor Leah,' had Vincent gezegd.

Phoe! Alsof dit wèl leuk voor haar was! Ze stopte een dropje in haar mond. Het zout prikkelde op haar tong.

Regendruppels sloegen tegen de ruit. Auto's scheurden voorbij, water spatte omhoog. Vrachtwagens die elkaar inhaalden. Bomen, weilanden, dikke witte wolken. Een bleke zon die even tevoorschijn schoof en weer verdween.

Ze checkte haar mobiel. Geen nieuwe berichten. Lot zat nu in het vliegtuig, op weg naar een Caribisch eiland.

'We moeten er echt even tussenuit,' had Lots moeder gezegd. 'Henk-Jan is zo gestresst!' Lots ouders hadden altijd zakenrelaties van haar vader in huis.

Lot en haar broer gingen in al die drukte lekker hun eigen gang. Lot kon haar moeder perfect imiteren, met grote gebaren en haar een beetje bekakte uitspraak.

Melle lag dan dubbel.

Ze bekeek de selfies met Lot.

Lot met haar mooie kastanjebruine haar en donkere ogen was al een beetje voorgebruind, zoals ze altijd zei.

En zichzelf, melkbleek, met lang, lichtblond haar en sproeten. Als de zon een beetje zijn best deed, zat ze zo vol. Haar gezicht, schouders, armen, overal.

Lot vond die sproeten leuk. 'Melle, je bent geen doorsnee type en dat moet je ook niet willen. Dat bijna witte haar en

die lichtgroene ogen zijn bijzonder. Die sproetensneeuw is prachtig, niks aan doen!' Op de een of andere manier stelde Lot je altijd gerust.

Ze pakte nog een dropje. Ze stopte haar mobiel in haar rugzak, sloot haar ogen en dommelde in.

Dag één. De tweede stop.

'Melle, Melle, we zijn er,' Leah klopte op haar raampje. Ze stond naast de auto en sprong van haar ene voet op haar andere. Melle zag dat ze zich al had omgekleed.

Leah droeg een hemdje met spaghettibandjes, een kort broekje en teenslippers. Ze was klein en lenig. Haar bruine lijf straalde energie uit. Haar donkere ogen glansden en haar kroeshaar danste om haar hoofd.

Was dat kind dan altijd vrolijk? Melle draaide haar raampje open. 'Op de camping?'

'Nee joh, de verrassing, weet je wel.'

Melle kreunde, rekte zich uit en klom uit de auto. Ze liep over de parkeerplaats naar een stenen gebouwtje. Ze hield haar polsen onder een straal koud water en waste haar gezicht. Het gebonk in haar hoofd werd wat minder.

Roeby schonk koffie uit de thermoskan. De pakjes drinken en de broodjes kaas met sla, tomaat en komkommer lagen al klaar op de stenen picknicktafel.

'Echt al buitenland hè meiden, zo heuvelachtig.'

Leah pakte een broodje. Maar ze liet het meteen vallen en begon paniekerig te zwaaien en te rennen. 'Een wesp! Een WESP!'

'Rustig blijven!' riep Roeby.

Te laat. De wesp had Leah al in de ringvinger van haar rechterhand gestoken. Ze schudde haar hand gillend heen en weer.

Roeby greep Leah's vinger vast en zoog eraan. Ze spuugde het gif uit.

Leah giechelde van de schrik. Vincent en Roeby stonden samen over haar heen gebogen.

Wat een aanstelster, dacht Melle, wat een drukte om een wespensteek.

Maar Leah's hand zwol op als een ballon.

'Een allergische reactie,' constateerde Roeby. 'Gelukkig heb ik pilletjes bij me.' Ze wikkelde Leah's hand in een natte doek. 'Pijn?'

Leah beet op haar lip. 'Het steekt en prikt als een gek.'

Ze liepen terug naar de auto.

Roeby sloeg een arm om Leah's schouder en trok haar tegen zich aan. 'Van die pilletjes word je een beetje slaperig, maar dat geeft niets. Voor je het weet ben je weer opgeknapt.'

Leah trok een gezicht naar Melle. 'Stom hè?'

'Hmm... ' Melle haalde haar schouders op. Sorry hoor, maar het lukte haar gewoon niet om aardig te doen tegen dat kind.

Vincent opende het portier van de auto.

'Even wachten.' Roeby haalde twee pakjes uit haar tas. 'Beloofd is beloofd. Voor jullie samen.'

'Pak jij ze maar uit,' zei Melle. Wat een idee. Cadeautjes voor onderweg. Zo kinderachtig. Ik ben geen klein kind!

Leah ging op de achterbank zitten en scheurde, met hulp van Roeby, het papier open.

Melle leunde tegen de auto.

'Melle!' riep Leah, 'Moet je kijken, een Nintendo DS!'

'Een tip van een collega,' zei Roeby. 'Ik hoop dat het iets is, ik heb geen idee.'

Uit het tweede pakje kwam een Nintendospel. 99 LEVENS stond erop.

Melle wilde naar Leah toe gaan, maar iets hield haar tegen. Ze hoorde een hard krassend geluid. Ze keek omhoog. Weer diezelfde kraai? Nee, idioot, dat kon toch helemaal niet. Ze waren al kilometers verder.

Ze rukte het spel uit Leah's hand en hield het plagerig voor Vincents gezicht. 'Goh, pap, een Nintendo! Jij wou die rotzooi toch nooit in huis?'

Vincent schudde zijn hoofd. 'Ik heb hier niks mee te maken!'

Roeby verzamelde het papier en liep wiegend met haar dikke billen naar een afvalbak. Onderweg draaide ze zich om.

'Soms moet je wat water bij de wijn doen, Vincent!' Ze lachte ondeugend.

Hij wierp een kushand naar Roeby.

'Tss...' Melle kroop in de auto en sloeg het portier hard dicht.

Eindelijk vertrokken ze weer. Vincent startte de auto.

Melle had net de Nintendo geactiveerd. Onmiddellijk knalde vogelgekrijs haar oren binnen. Waar kwam dat geluid vandaan? Verward keek ze van het schermpje naar buiten.

Tientallen kraaien scheerden als bommenwerpers over hen heen en lieten kledders stront los op de auto en de caravan.

Leah gilde.

'Eerst maar even een wasbeurtje dan,' zei Vincent. 'Zo zie ik niets.' Hij stapte uit.

De kraaien verdwenen luid krijsend in de bewolkte lucht.

De eerste avond. Ze lagen voor het eerst samen in het koepeltentje. Leah sliep al. De geur van nieuwe tent vulde de lucht. Het was benauwd.

Melle las de gebruiksaanwijzing van het Nintendospel. Met haar zaklantaarn verlichtte ze het kleine vierkante boekje.

Leah mompelde iets en woelde in haar slaapzak.

Zelfs in haar slaap beweegt ze nog, dacht Melle. Ze hoorde Vincent en Roeby praten en lachen met elkaar in de caravan.

Haar boosheid laaide weer op. Ze kon al die malende gedachten maar niet uit haar hoofd krijgen. Het is gewoon niet eerlijk. Jullie rotzooien maar wat aan en mijn hele leven ligt overhoop. Er wordt gewoon geen rekening met mij gehouden. Geweldig dat jullie alles met me bespreken als alles al besloten is. Super!

De deur van de caravan ging open. Voetstappen kwamen dichterbij. Ze hoorde Vincents stem.

‘Melle, ga eens slapen, we moeten morgen weer vroeg op.’

‘Hè, toe, nog even?’

‘Nee, nu het licht uit.’

‘Pap?’

‘Ja?’

Eigenlijk wist ze niet wat ze moest zeggen. ‘Laat maar.’

‘Slaap lekker, Melle.’

Zuchtend had ze het boekje en het spel weggelegd en de zaklantaarn uitgeknipt.

... en zo waren ze na twee dagen op deze onpure plek terecht gekomen. Dankzij de fantastische planning van Vincent en zijn nieuwe liefde.

Melle gluurde naar buiten.

De maan verlichtte het veldje zo fel als een filmdecor. Alles zag er vreemd en onheilspellend uit.

Die enorme roofvogel. Zijn afgrijselijke gekras... Als hij maar niet terugkomt...

De ring van Roebys brandde aan haar vinger. Ze draaide 'm om en om, voelde het slangenkopje en de twee steentjes. Ze deed 'm af en stopte hem in de zak van haar spijkerbroek.

Ze kroop in haar slaapzak. Ze wilde wakker blijven... Maar ze was zó moe en haar oogleden werden zwaarder en zwaarder en vielen, ondanks alles, dicht.